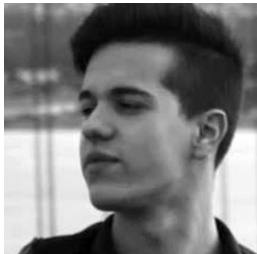

El a kezekkel az atyáinktól!

2019-10-30 11:34:00

KOHÁN MÁTYÁS

Mandiner

A cölibátus intelligencia kérdése, a cölibátus őrláng, tűzkeresztség, szemfájdítón kivilágított drótkerítés alkalmas és alkalmatlan pap között.

Adott két probléma, amelyekkel a római katolikus egyház birkózni igyekszik: egyrészt ordas paphiány kényszeríti négy-öt falu közötti ingázásra és „láncmisézésre” a plébánosokat, másrészt pedig néhány valódi bántalmazási eset nyomán, de egyértelműen egyházellenes indulatból egész estés felháborodóversenyek ütik fel a fejüket Európa-szerte, melyeknek középpontjában a papok aberráltsága és a római katolikus egyház sötét hatalma áll.

Milliónyi pragmatikus gondolkodó tudja erre a két nyomasztó problémára a választ, csípőből, egy igazán jól sikerült villanykörte-felcsavarás büszke természetességével: pusztuljon a cölibátus, hintessék sóval a helye!

Mert ugye ha a papoknak majd lehetnek feleségeik, akkor egyrészt többen mernek majd papnak menni, másrészt meg a gyengéd feleségeiktől kapják majd meg az atyák azt a szeretetet, amihez egyébként csak tizenévesek bántalmazásával juthatnának hozzá. Világos. Ezt diktálja a vaslogika, ezt tanítják az idők szelei: ha valahol kevesen vannak, tessék megkönnyíteni oda a bebocsátást, és a sok szerelmes kispapjelölt majd mind beáramlik tömött sorokban, s az Anyaszentegyház szolgálatába áll – hiszen anatómiavizsga nélkül jelentősen több orvos lenne, mint amennyi van, nem? Ha pedig minden pedofil mellé nőt rendelünk, akkor a pedofilok megszűnnek pedofilnak lenni.

Micsoda irigylésre méltó retorikai tehetséggel vértették fel a Sátánt, hogy ezt a két perverz őshazugságot ily ragyogóan le tudja nyomni a felvilágosult elmék torkán!

A bántalmazási ügyek igenis tanítanak nekünk valamit a cölibátusról. Azt, hogy a hatéves, kőkemény kiképzés, az árral szembeni úszással töltendő élet és a húsba vágó lemondások ellenére még mindig bőven sok olyan ember sertepertél az Egyház körül, akinek ott semmi dolga.

Még mindig nem elég hatékony a pszichológiai szűrés, mert még mindig nem lehet minden alkalmatlan, megtévedt, komplexusos és önuralomra képtelen paphiánát kiszűrni, és a szeminárium első szemeszterében megmondani neki, hogy szép öcsém, neked nem hivatásod van, hanem fétised. Mert ha minden lelki beteg papot

eltanácsolnának, akkor vajon ki misézne Nagygeresden és esketne Chernelházadamonyán? Inkább imádság van, hátha meggyógyul. Pax.

A – teljesen jogos – nagy felháborodásokban csak azt nem vesszük észre, hogy mennyi olyan elkövető van, akit pont a cölibátus tart kint az Egyházból. A cölibátus ugyanis az egyik legnagyobb tűzkeresztség, amin a férfiember keresztülmehet, szorosan a vietnami bozótharc és a Mars-járás után. Én nem bírnám ki, te nem bírnád ki, aki pedig a megváltó Jézus Krisztusért kibírja, az hivatással rendelkező, Szentlélektől vezetett, méltó ember.

A cölibátus a minimumra csökkenti az Egyház vonzerejét a kalandorok, a megélhetési prédikátorok és a lelketlen bűnözők számára. Még mindig nem nullára, de a minimumra.

Képviselői vagy hippokratészi esküt még csak-csak letesz az ember, ha nem gondolja komolyan, de a szexről nem lehet csak úgy heccből lemondani. És a cölibátus tűzkeresztségében egyértelművé tett hűség megmutatkozik megannyi más dologban is: tessék megnézni, hogy az átkosban hány egyházi besúgó volt felszentelve, és hány volt civil. Na, ugye. Tessék megnézni, hány pap köpködi paptestvéreit a nyilvánosság előtt. Na, ugye. Vagy tessék felhívni egy római katolikus papot 23:30-kor sírva, összeomolva, lelki bánattal. Fel fogja venni, válaszolni fog, gondolkozni és órákon át vigasztalni, mert rá bízattál, és ha nem foglalkozna veled, elkárhozna.

Családos pszichológus, protestáns lelkész vagy szociális munkás nem fogja felvenni, bármilyen jóra való is legyen, mert rá meg a családja bízott. A családos ember akkor kárhozik el, ha a családját negligálja, nem akkor, ha téged. Ő figyelmen kívül hagyhat, a pap nem. Ez nagy különbség. A feltétel és kompromisszum nélküli lélekpásztorlásra, a gyónási titok megtartására, a szentségek édes terhének hordozására csak cölibász ember képes. Mindenki másnak nem ez a dolga.

Aki azt hiszi, hogy lehet római katolikus pap és családapa egyszerre, semelyik hivatását nem veszi komolyan.

A görögkatolikus papok és protestáns lelkészek élete más tészta, de a papnáság ott is külön szakmának mondható, amely a hölgyek részéről is igen komoly lemondásokat követel.

Ami pedig a cölibátus és a bántalmazások ok-okozati viszonyba hozását illeti: ilyen érvelésre csak olyan ember képes, aki még nem látott ötnél több papot közléről. Aki látott, az tudja, hogy a papi hivatáshoz – legyen az plébánosi, szerzetesi vagy püspöki – egy békében, boldogságban és a Megváltó közelségében eltöltött, kiteljesedett, bőséges életet takar, nem pedig a fájó hiányérzet mélabús hordozását. A papok közötti viszony testvéri, a jó plébánosok az általuk szolgált közösségekben gyorsan szereznek barátokat, a szerzetesi konventek pedig egészen nyugodtan nevezhetők családnak – világos hierarchiával, családfővel, az egyes családtagoknak kiosztott feladatokkal. A dolgát jól végző pap inkább vágyik néha már egy kis egyedüllétre, mintsem hogy a túlzott magánytól szenvedne.

A problémák ott kezdődnek, ha valaki nem jó pap. Ott már kezdődnek a problémák. A cölibátus ugyanis tényleg intelligencia kérdése. A megszegése is.

Ha az ember egyházi iskolában időt tölt, eléri pletykák, szóbeszéd és biztos értesülések is botlásokról, nehézségekről, méltatlanságokról. Diákok, tanárok és papok tudnak egymásról, gyakran többet is, mint feltétlen kellene. Épp ezért azt is tudja az ember, hogy egy-egy pap megbotlását mi előzi meg. És ez a valami mindig ugyanaz: mielőtt az ember a cölibátusban megbukna, először valami másban bukik meg. Megbukik papként, prédikátorként, lelki vezetőként, tanárként, osztályfőnökként, szakemberként, szerzetesként – akárhogy.

A kiteljesedett, hivatástudatos, Istennel és paptestvéreivel bensőséges kapcsolatot ápoló, intelligens pap immunis a cölibátusból kifelé csalogató szirénhangokra, immunis a lelkiismeret elleni bűnre, immunis a teljes, végzetes bukásra. Nem vágyik házasságra, mert papként is teljes az élete, sőt, úgy teljes csak igazán. Minden pap, aki gyereket bántalmaz vagy nőhöz ér, bukott ember volt már előtte is. Nem a cölibátusra alkalmatlan, hanem a papságra. Az ilyen embereknek nem megkönnyíteni kell a szentségek közelébe férkőzést, hanem erőnek erejével tiltani.

Ezekben az időkben, amikor az egyház személyügyi krízise nemcsak mennyiségi, de egyértelműen minőségi is, mindinkább felértékelődik a cölibátus szerepe.

A cölibátus őrláng, tűzkeresztség, szemfájdítón kivilágított drótkerítés alkalmas és alkalmatlan pap között.

Jó papot nem találni könnyen, a cölibátus pedig, bármily tökéletlen is legyen, az egyik legcsalhatatlanabb mércéje annak, hogy kiből lehet jó pap és kiből nem lehet. Ha pedig tíz év múlva egy jó papért el kell majd menni Nagygeresdről Répcelakig, hát kelljen elmenni. Ennyit az üdvösség még megér talán. Nem a tú fokát kell kitiltani az Egyházból, hanem a sallangot, ami rajta fennakad. El a kezekkel az atyáinktól!